

nina, som fra Formandspladsen ikke har været forudsat. Jeg skulde derfor beklage, at det ærede Medlem her har gjentaget dem. Jeg kan dertil ikke undlade at føie den Bemærkning, at, naar det ærede Medlem fremsatte nogle Meddelelser om formentlige Tilfælde af forfæstelig Natur og dertil søiede, at han ikke vilde nævne noget Navn desangaaende, da er dette ikke nogen Formildelse af Udirykkene, idet det tværtimod maa siges, at den, der paa denne Maade bliver angreben, er bedre stillet, naar hans Navn nævnes, og jeg turde anse det for ønskeligt, naar saa alvorlige Kjendsgjerninger bliver fremdragne, at man da enten gjør det med Nævnelse af Navn, eller dog i alle Tilfælde med saadanne Meddelelser her eller andetsteds, at Selvtahed og nogen formel Anledning gives fra det Medlem, der fremsætter dem, til en virkelig Undersøgelse.

Rajer: Det glæder mig, at jeg er i fuld-
 stændig Overensstemmelse med den høitærede For-
 mand, naar jeg begynder med at sige, at efter
 min Overbevisning er Spørgsmaalet, som det her
 foreligger til Drøftelse og Afstemning, aldeles ikke,
 om det ærede Medlems Ytringer den 11te Juni
 have været fornærmelige eller ikke, og jeg skal
 aldeles ikke komme ind paa den Sag, som den-
 gang var under Dmtale. Det Spørgsmaal,
 som foreligger her, er ene og alene, om det høie
 Thing vil give sit Samtykke i Genhold til
 Grundlovens § 57 til, at det ærede Medlem maa
 drages til Ansvar udenfor Thinget, eller ikke. I
 saa Henseende kan jeg ikke være enig med det
 ærede Medlem, om hvem der er Tale, naar han
 har bedt Thinget om aldeles intet Hensyn at
 tage til sig; thi det forekommer mig, at netop i
 Sager af denne Natur er der en Mængde Til-
 fælde, hvor man bør tage Hensyn til ærede
 Kollegaer. Der gives ganske vist ogsaa Tilfælde,
 hvor man ikke bør tage saadanne Hensyn. For
 at faae en Veiledning i saa Henseende, tror jeg,
 at man gjør vel i at spørge, hoad der har været
 Lovgiverens Mening, og det er i dette Tilfælde
 den grundlovgivende Rigsforsamling. Man finder
 da til Oplysning derom Sp. 2282 i den grund-
 lovgivende Rigsforsamlings Forhandling nogle
 Ytringer, som seldt, da denne Grundlovsparagraf
 var under Forhandling i den grundlovgivende
 Rigsdag, den 29de Marts 1849. Da yttrede
 Ordspøreren for Grundlovsudvalget, nemlig om
 denne Paragraf, at den kan have sin store Be-
 tydning, hvor Udviklingen gaar for sig under me-
 get stærke Kampe mellem Regjering og Folk, men
 iøvrigt mente han, at den ogsaa let kunde mis-
 bruges. Det er det ene Tilfælde, om hvilket jeg
 vilde sige, at her burde man tage sin Betslutning
 uden Hensyn til det Medlem, som der er Tale
 om at drage til Ansvar. Hvis det nemlig kunde
 tænkes, at der — for at tage et Exempel — var
 et Medlem, der mod Regjeringen havde brugt et

Udtryk, for hvilket Regjeringen vilde drage Bed-
 kommende til Ansvar, men Thinget mente, at
 Ytringen hørte med som Led i den politiske Kamp,
 der førtes mod Regjeringen, og i denne Kamp
 vilde værne det ærede Medlem mod Regjeringen,
 mener jeg, at man uden Hensyn til Medlemmet
 skulde negte at udlevere ham. Jeg vil med det
 Samme bemærke, at, da denne Paragraf behand-
 ledes senere, nemlig den 10de Mai 1849, var
 der af Ørsted stillet et Undringsforslag, som gik
 ud paa at gjøre den Tilføjning, at Samtykke ikke
 burde negtes, naar Nogen aabenbart havde over-
 skredet Grændsen for den Frimodighed i at ytre
 sin Mening, som hans Rald maatte hjemle ham.
 Det findes Sp. 3,266. Undringsforslaget for-
 kastedes imidlertid med 97 St. mod 4. Det
 andet Tilfælde, hvor jeg mener, at man ikke bør
 tage Hensyn til det paagældende Medlem,
 det er, naar man finder, at hans Ytringer
 ere af den Natur, at man mener, at
 han ikke længere burde have Sæde i Thinget.
 Som bekendt, mister man sin Ret til Sæde i
 Thinget, dersom man ved Dom findes skyldig i
 nogen i den offentlige Mening vanærende Hand-
 ling. Hvis der altsaa var Tale om Ytringer,
 om hvilke man kunde sige, at Domstolene sand-
 synligvis vilde dømme Medlemmet skyldig i at
 have begaaet en Handling, der var vanærende i
 den offentlige Mening, mener jeg ogsaa, at man
 uden Hensyn til vedkommende Medlem skulde give
 sit Samtykke til, at han blev dragen til Ansvar;
 det vilde ligesom være nødvendigt for Thingets
 Værdighed. Men naar jeg saa har affat disse to
 Yderpunkter, saa forekommer det mig, at i alle
 de Tilfælde, der ligge mellem disse to, bør man
 tage et stort Hensyn til den, der ønskes dragen til
 Ansvar af Udenforstaende. Jeg har derfor nøie
 mærket mig, hoad det ærede Medlem for Præs-
 tors Amt's 2den Valgtreds (D. Christensen) nu yttrede,
 for at faae at vide, om han selv ønskede at blive
 dragen til Ansvar eller ikke. Havde han aldeles
 utvetydigt erklæret: Jeg ønsker at drages til
 Ansvar, vilde jeg have stemt derfor, men jeg har
 ikke mærket noget Saadant fra hans Side. Jeg
 behøver ikke at sige, at jeg ikke tror, at nogen af
 det ærede Medlems Ytringer den 11te Juni var
 af den Natur, at der kunde være Tale om, at
 han skulde have gjort sig skyldig i nogen i den
 offentlige Mening vanærende Handling. Jeg be-
 væger mig altsaa stadig paa det Omraade, hvor
 det er Hensynet til det ærede Medlem, der er
 det Afgjørende for mig. Dersom det ærede Med-
 lem skulde udtale sig bestemt i denne Retning:
 „Jeg beder Thinget om at give sit Samtykke“,
 da stemmer jeg derfor, men efter at have hørt
 det ærede Medlem er jeg mere tilbøjelig til at
 tro, at han ikke ønsker Thingets Samtykke. Jeg
 for mit eget Vedkommende skal kun bemærke,
 at jeg i et lignende Tilfælde vilde bede Thinget
 om at give sit Samtykke.